

Cherie
Priestová

NEPOPSATELNÍ

TRIFID

Cherie Priestová
Nepopsatelní

Copyright © 2012 by Cherie Priest
Translation © Zdeněk Uherčík, 2014
Cover © Jon Foster, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-766-8

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Cherie Priestová

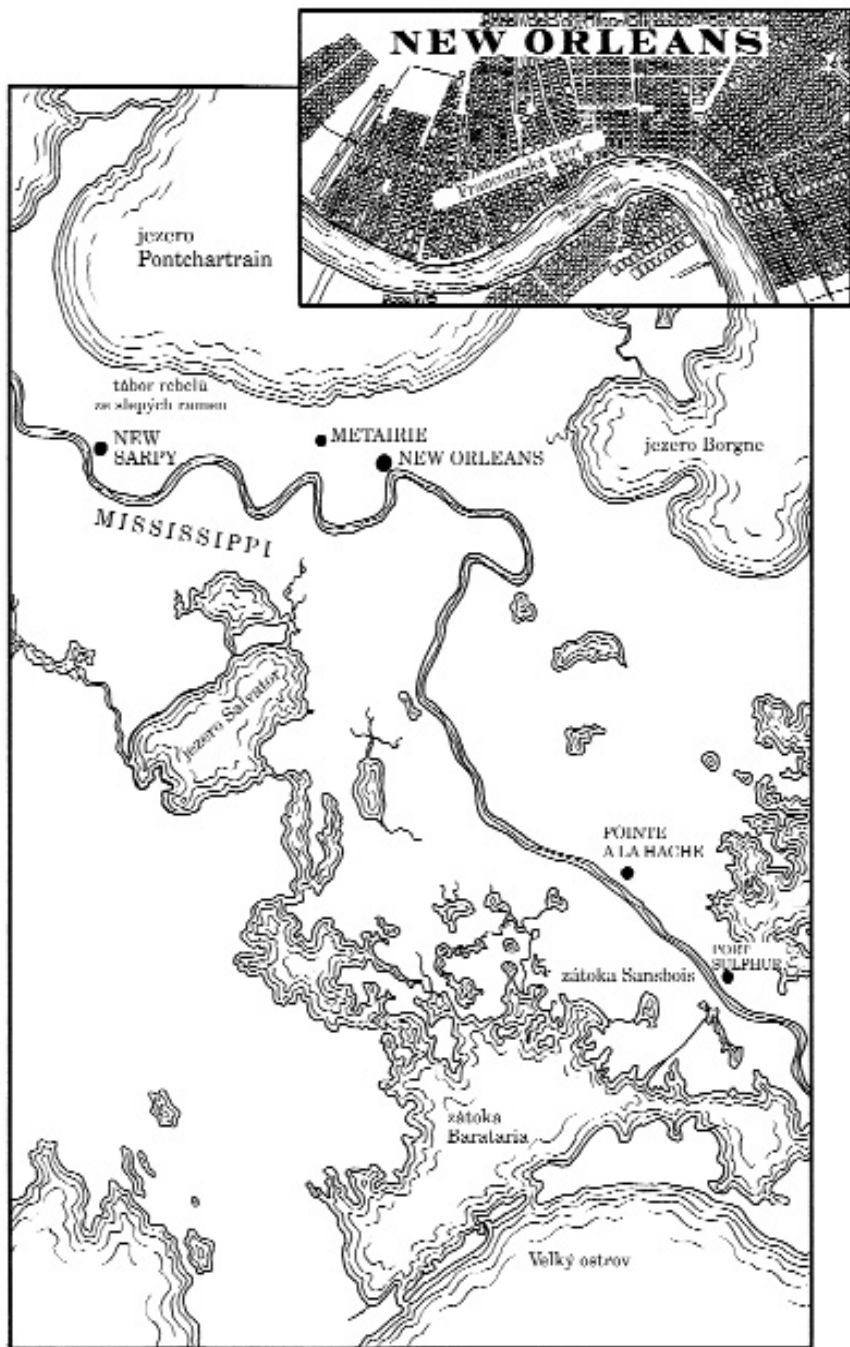
**Cherie
Priestová**

NEPOPSATELNÍ

Mechanické století – kniha pátá

Stanislav Juhaňák – Triton

NEW ORLEANS

Pro Angelinu a jejího otce

Pro Seattle

Poděkování

Je zvláštní vědět, že tahle kniha je patrně poslední, kterou jsem napsala v Seattlu. Neříkám úplně poslední, protože člověk nikdy neví, ale možná už víte, že se s manželem stěhujeme do Tennessee... a až tohle budete číst, budeme už bydlet v Chattanooze (zase).

Žili jsme v Seattlu šest let, a město bylo ke mně v mnoha ohledech velice laskavé. Darovalo mi Zemětras i následující knihy Mechanického století. Žádný z těch příběhů by nevznikl, kdybych se v roce 2006 nebyla přestěhovala na severozápad.

Děkuji, Seattle. Dal jsi mi víc, než zasloužím, a já nebyla vždy dost vděčná. Doufám, že jsi na tyto příběhy hrdý. Jsou to mé oslavné ódy.

Když dojde na konkrétnější poděkování, obvykle nevím, kde začít. Ale tentokrát si nechám obvyklé podezřelé na konec a začnu místními.

Největší díky patří lidem z knihkupectví. Duane Wilkinsové, Caitlin, Artovi a všem z univerzitní knihovny; Stevu Wintrovi a Vladu Veranovi z knihkupectví Third Place Books a všem milým lidem ze Seattle Mystery Book Store, kteří nesli pochodeň mých knih od vydavatelství Eden.

Rovným dílem mé díky patří skvělým přátelům z řad spisovatelů i nespisovatelů. Lidem ze čtvrti Capitol Hill – Ellen Milneové, Suezie Hagyové a Nově Barlowové. Jillian a Petovi Ventersovým, dvěma milým gotikům, které nemohu dost vynachválit. Richelle Meadové a Markovi Henrymu za to, že byli základními kameny mé první skutečné

skupiny fanoušků. Kat Richardsonové, dalšímu základnímu kameni, která se v posledních letech stala jednou z mých nejlepších přítelkyň. Také se musím zmínit o skvělé Mary Robinette Kowalové, která pochází z Chattanoogy. Trochu ironické, vidíte? Ale poznala jsem ji a začala obdivovat teprve na západním pobřeží.

Poděkování za vytrvalou profesionální i lidskou podporu patří těm, kteří nepocházejí ze severozápadu. Jsou to George R. R. Martin, který mě za šest měsíců naučil o psaní víc než čtyřleté studium na vysoké, Sam Sykes, dobrý kamarád a skvělý protějšek, John Salzi, který má skvělý odhad a udrží tajemství, William Schafer, který mi stále držel palce, přestože jsem ten román pro něho stále ještě nenapsala, Mike Lee, který mi stále opakoval, že tajemství má zůstat tajemstvím, nadšený a vždy optimistický Wil Wheaton, Warren Ellis, kterého zbožňuji a nejraději bych ho objala, ale má to štěstí, že žije v zámoří, Jess Nevins, nejmilejší a nejlepší archivář v Texasu a okolí, a všichni ostatní v klubu, který slouží světu. Vy víte, kdo do něho patří a proč vás mám ráda.

Tisíc a jeden dík mé editorce, jedinečné Liz Gorinské, mé skvělé agentce Jennifer Jacksonové, bez níž bych v této branži nepřežila, mé publicistce Aishe Cloudové, která mě vyslala na cestu a stará se o mě, Irene Gallové z výtvorného oddělení za nádherné obaly a všem z vydavatelství Tor, kteří pomohli mým knihám na svět.

Každý z nich mi zachránil život.

A nakonec děkuji svému manželovi Jaymesovi Aricu Annearovi, který mě miluje natolik, že se se mnou vrátí domů. Bez něho bych to nezvládla.

„Stal se ze mě snílek a osvojil jsem si nechuť ke všem tělesným aktivitám. Byl jsem podrážděný a nezřízeně zanícený, a neboť jsem neovládal žádné hry a byl jsem nemotorný, všichni chlapci mnou opovrhovali a nenáviděli mě...“

Samuel Taylor Coleridge
v dopise svému příteli Thomasi Pooleovi.

Rector „Prdlajs“ Sherman

Rector „Prdlajs“ Sherman se dostal do sirotčince Milosrdných sester 9. února 1864, ve stejný týden, kdy byl otevřen. Jeho věk nikdo neznal, ale všichni se shodli, že mu bude kolem dvou let. Byl špinavý, hladový a bos. Na sobě měl jen ponožky, které mu nějaká dobrá duše upletla dřív, než šlo město k čertu. Bylo zřejmé, že nemá žádný vztah k ženě z kmene Duwamišů, která ho do útulku přinesla, protože měl ohnivě rudé vlasy, perleťovou pokožku a brzy se mu začaly objevovat pihy. Nevědělo se ani, jestli to byla jeho chůva nebo kojná. Přinesla ho ještě s jedním dítětem, které nepřežilo příští měsíc. Její jméno zapadlo nebo se ztratilo v záznamech, jen ledabyle vedených po katastrofě se *Zemětřasem*.

Chlapce s vlasy barvy čerstvě nastrouhané mrkve dostala na starost jeptiška s očima příliš smutnýma na někoho tak mladého a hábitem příliš velkým na někoho tak malého. Domorodá žena, která chlapce přinesla, jí řekla jen jeho jméno a ještě toto: „Nemá nikoho, kdo by ho miloval. Toho druhého neznám, ani jeho jméno. Našla jsem ho na hromadě cihel.“

Rector velice dlouho nemluvil.

Nežvatlal, neukazoval a kromě pláče nevydával žádné zvuky. Byl to divný pláč. Všechny jeptišky se na tom shodovaly, jako kdyby se s tím mělo něco dělat. Z jeho hrdla vycházelo táhlé vzlykání podobné zoufalému volání soviho mláděte. A když černovlasý chlapec, který byl náhodou jeho dočasným společníkem, zemřel na otravu mlhou, tyfus, cholera nebo cokoliv jiného, co právě řádilo... přestal Rector i plakat.

Vyrostl v chudokrevného, vyčouhlého mladíka, vyzáblého jako většina chovanců. Zpočátku lidé z Periferie handlovali s čím se dalo a vyjžděli na lodích i se vzducholoděmi

do zálivu rybařit, ale během půl roku kvůli jedovatým dešťům v okolí opuštěného města téměř nic nerostlo. Většinu nalezců, kteří se zotavili jako Rector, události poznamenaly. Byli zaostalejší, pomalí nebo znetvoření vzduchem, který jako malí dýchali.

Když se to vzalo kolem a kolem, mohl na tom být Rector mnohem hůř. Mohl mít nestejně dlouhé nohy nebo úplně žluté bělmo. Mohl mít příliš mnoho zubů, nebo žádné. Při jeho výšce se mu mohla zkroutit páteř a zchroml by. Chodil by jen s největšími obtížemi a vsedě by ho trápily bolesti.

Ale na pohled na něm nebylo nic neobvyklého.

A protože byl tělesně v pořádku a byl bystrý (i když někdy nepoctivý a kladly se mu za vinu drobné krádeže), předpokládalo se, že vyroste v muže, který se o sebe dokáže postarat. Buď vstoupí do církve – což nikdo nečekal, a upřímně řečeno o to ani nestál –, nebo odtáhne přes bažiny a dostane práci na nové pile (když bude mít štěstí), nebo ve vodárně (když štěstí mít nebude). Tak nebo tak, čas vypršel a Rectoru Shermanovi, jehož věk nebyl jistý, bylo přinejmenším osmnáct let.

A to znamenalo, že musí odejít.

Dnes.

To také znamenalo, že někdy po půlnoci, dlouho před snídaní, po níž měl vyklidit své místo, se Rector probudil jako obvykle. Zmatený, prochladlý, s hlavou jako střepeň a úplně všechno ho bolelo.

Často ho všechno bolelo, proto si navykl utišovat bolest šťávou, která později přinášela další bolest a potřebu další a silnější dávky šťávy. A když proběhl celý cyklus, jeho krev byla hustá, líně se prodírala cévami a nic už ho nemohlo povzbudit, uklidnit či bezpečně provést nočními můrami... probudil se. A chtěl další šťávu.

Nedokázal myslet na nic jiného, dokonce ani na to, kde bude příští noc spát a co bude jíst, až sní poslední snídání v sirotčinci.

Dlouhou chvíli ležel a poslouchal, jak se jeho srdce pomalu uklidňuje a tep se zpomaluje.

Tahle smyčka, ty neustále návaly obtíží, byla úplně běžná. Hodiny se potácely, trmácely, opakovaly se stále dokola a na jejich konci byl vždycky stejný začátek. Chtěl víc, i když nebylo co.

Obrovské pendlovky dole ve společenské místnosti odbily dvě hodiny. Jedno tajemství tedy vyřešil, aniž by zdvihl hlavu z polštáře. Bylo to sice drobné vítězství, ale počítá se. Byly dvě hodiny ráno, takže zbývalo pět hodin, než ho jeptišky nakrmí a pošlou pryč.

Rectorovy myšlenky se pohybovaly líně, jako kdyby plavaly v medu, ale jak se jeho tělo vzpamatovávalo, získávaly řád a na rychlosti. Naslouchal tupému bušení svého srdce a rozeznával dvoje chrápání, jedno mumlání ze spaní a vyrovnaný dech dalšího spáče.

Na pokoji bylo pět chlapců. On byl nejstarší.

A byl zde poslední, kdo osiřel kvůli mlze. Všichni ostatní z té zasažené generace vyrostli a odešli. Všichni kromě Rectora, který se ze všech sil snažil, aby popřel dospělost, nebo zemřel dřív, než jí dosáhne. To druhé mu připadalo snazší.

„Další věc, kterou jsem zvorál,“ šeptal ke stropu. Bylo to k vzteku, ale stále byl naživu.

Někde v podvědomí se pohnul stín. Zachvěl se mu před očima, černá skvrna ve tvaru někoho známého, ale dávno mrtvého. Prudce zamrkal, aby se jí zbavil, ale marně.

Vznášela se těsně na hranici zorného pole jako protějšek toho, co bylo mimo ně.

„Ne,“ vydechl, přestože věděl, že to slovo nemá žádnou moc. „Vím, že tady nejsi,“ dodal, ale byla to lež. Nevěděl nic. Nebyl si jistý. Zavírat oči nemělo smysl. Když tiskl víčka ze všech sil, viděl obrys postavy na jejich vnitřní straně. Byla vyzáblá stejně jako on, jen o něco menší. Ne moc, ale

o poznání. Pohybovala se kradmo a zasmušile jako někdo, kdo je častým terčem posměchu a kopanců.

Proplouvala lehkým krokem mezi postelemi chlapců, jako zdivočelá kočka stále připravená uhnout před letící botou.

Rector se choulil pod tenkou dekou, tiskl kolena k bradě, ztěžka dýchal a cítil svůj páchnoucí dech. „Jdi pryč,“ řekl nahlas. „Nevím, proč sem stále chodíš.“

Protože jsi tady ty.

„Neublížil jsem ti.“

Poslal jsi mě tam, i když jsi věděl, že se mi tam něco stane.

„Ne. Jen jsem ti řekl, kudy se tam dostaneš. Všechno ostatní sis způsobil sám. Jenom to chceš na někoho hodit. Prostě tě štve, že jsi mrtvý.“

Zabils mě. To nejmenší, co můžeš udělat, je, že mě pohrbíš.

Duch Ezekiela Wilkese se zatřepetal. Přilétl blíž jako mūra ke svíčke Rectorovy viny.

Nechals mě tam.

„A řekl jsem ti, že tě najdu. Napravím to, když to půjde.“

Počkal, až mu přestane bušit srdce. Slyšel jen prdy, popotahování a vzdychání, které se slévaly v noční hudbu sirotčince. Pomalu pod dekou pohyboval nohama, dokud mu chodidla nevisela přes okraj slamníku.

Vzduch na vnější straně deky byl chladný, ale ne chladnější než obvykle. Pronikal dírami v ponožkách a bodal do citlivých míst mezi prsty. Zahýbal jimi a zachvěl se. Boty měl postavené tak, aby do nich vklouzl i poslepu. Udělal to a kroutil chodidla tak dlouho, dokud je pevně neobemkla odřená hnědá kůže. Ani se nesehnul, aby boty zavázal. Podrážky tiše pleskaly o podlahu, když se zvedl z postele a došel k botníku, přes který měl přehozený kabát. Oblékl si ho a chvíli jen tak stál a chvěl se v mrazivé předjitřní tmě. Několikrát si dýchl do dlaní, zhluboka se nadechl a zatajil dech, aby se konečně úplně probudil.

Pod kabátem už měl šedé vlněné kalhoty a sepranou flanelovou košili. Většinou v tom spal. V sirotčinci byla příliš zima na to, aby se dalo spát v civilizovanějším oděvu k tomu určenému. Dokonce i v období, které všude jinde považovali za léto.

Na severozápadě se tomu říkalo červnové šero.

Nízké, chladné mraky se válely po zemi až do konce července. Všechno bylo vlhké, i když právě nepršelo. Ale přšelo téměř nepřetržitě. Obvykle to nebyla žádná průtrž mračen, ale vytrvalé, neustávající mrholení. Dny byly chladné, a přinejmenším jednou týdně se ráno objevila jinovatka. Lidé bručeli, že takhle nikdy nebývalo, ale pokud se Rector pamatoval, bylo takhle vždycky. Bylo 3. června 1880, Rectorovi cvakaly zuby a litoval, že nemá nic teplejšího na sebe.

V zákoutí jeho podvědomí se zachvěly pavučiny a připomněly mu, že se neodbytně blíží cosi mrtvého. Prozatím si to drželo odstup, snad to byla výhoda toho, že byl nedobrovolně střízlivý a bdělý, ale na to Rector nechtěl sázet. Až příliš dobře věděl, jak se ta věc vrací, hrozivě a ukřivděně se nad ním vznáší, ať je vzhůru, nebo spí.

A bylo to stále silnější.

Proč? Rector měl nějaká vysvětlení.

Viděl to tak, že umírá. Pomalu se zabíjí šťávou, hroznou silnou drogou, vyráběnou z otráveného vzduchu uvnitř městských zdí. Nikdo ji nedokázal užívat déle než rok nebo dva a přežít nebo existovat ve stavu, kterému by se dalo říkat život. Rector si nedělal žádné iluze. Bylo mu to jedno. Smrt vlastně dokonale zapadala do jeho plánu vyhnout se dlouhodobě odpovědnosti, přestože ji musel krátkodobě přijmout.

Být mrtvý bylo snazší, než být naživu. Ale čím víc se blíží smrti, tím blíže se k němu jeho mrtví kamarádi dostávali. To nebylo fér. Bylo těžké bojovat s duchem, když sám duchem ještě nebyl. Předpokládal, že by to bylo mnohem

jednodušší, kdyby na tom on a Zeke byli stejně, a mohli se navzájem vyděsit k smrti, nebo jak to vlastně fungovalo.

Prudce vydechl a potěšilo ho, že nevidí svůj dech. Tohle ráno nebylo tak chladné jako jiná rána.

K vzteku bylo, že už neměl skoro žádnou šťávu.

Na dně levé kapsy kabátu, mezi dvěma ošoupanými vrstvami svého jediného kusu venkovního oděvu, si Rector vyrobil tajnou vnitřní kapsu. V kousku popraskaného voskovaného papíru tam měl zabalené malé množství zkázo-nosného žlutého prášku.

Rector odolal pokušení sevřít ho, aby zapraskání papíru někoho neprobudilo. Namísto toho se utěšoval vědomím, že tam stále je a přetáhl si přes uši pletenou čepici.

Rozhlédl se po pokoji.

Bylo příliš tma, než aby cokoli dobře viděl, ale rozmístění postelí znal z paměti.

Vzal deku za roh, přehnul ji napůl a začal do ní skládat osobní věci. Náhradní ponožky, které na tom byly stejně jako ty, které měl na nohou, košili, která nevoněla o nic lépe než ta, kterou měl na sobě. Krabičku sirek. Starou, obnošenou plynovou masku. Stále dobře fungovala. Rector neměl náhradní filtry, ale ty v masce byly nové. Ukradl je minulý týden, jako téměř všechno, co kdy vlastnil. Byl to náhlý popud, nebo si to aspoň v tu chvíli myslel. Při zpětném pohledu v něm ten nápad dozrával nějaký čas, jen si toho nevšiml.

Sáhl dolů pod slamník a našel místo, kde se plátno prodřelo o prkénka. Šátral levačkou, dokud nevytáhl pytlík, který si sešil ze zbytků pytle na oves pro koně. Teď v něm byly jiné věci, o které nechtěl přijít a které by nikdo neměl vidět.

Přidal sáček na hromádku na posteli a svázal rohy deky. Deku také vlastně nebyla jeho, ale to mu nijak nevadilo. Útulek ho vyháněl, ne? Podle něho to znamenalo, že mum-lající jeptišky a vyzábly kněz jsou jeho dlužníky. Nemohli

si přece myslet, že se mladý muž může protloukat životem jen s tím, co má na sobě. To nejmenší, co mu mohou dát, je deka.

Popadl improvizovaný ranec a přehodil si jej přes rameno. Nebyl nijak těžký.

Zastavil se ve dveřích a naposledy se rozhlédl po pokoji, kterému víc než patnáct let říkal domov. Neviděl nic a téměř totéž cítil. Snad jen slabé zachvění, záblesk vzpomínky nebo pocit, který měl už dávno vyhasnout.

Nejspíš to byl jen strach. Ne že by měl Rector strach raději než nostalgii, ale s tím si poradí dávka šňávy. Potřebuje jen tiché, bezpečné místo, kde by si mohl dát poslední zbytek vzácného prášku, a zase bude volný na... v nejlepším případě na několik hodin. Musí zajít za Harrym. Tohle mu nebude stačit.

Ale hezky popořadě.

Vplížil se do chodby, krátce se zastavil u schodiště a zavázal si tkaničky, aby se mu nezouvaly boty a neprozradilo ho pleskání podrážek. Opatrně scházel dolů, a s každým krokem natahoval uši, aby nepřeslechl šustění hábitu jepťišky nebo rozespálé mumlání kněze. Když nic neslyšel, opatrně sešel do přízemí.

Na stolku v hale, u oblíbeného čtenářského křesla otce Harrise, hned vedle krbu, ho vítal špaček svíčky. Rector vzal zbytek svíčky a ve vaku našel sirky. Zapálil knot, chránil plamen dlaní a šel dál.

Po špičkách došel ke kuchyni a zatlačil na kývavé dveře. Doufal, že najde třeba zbytky zaschlé polévky, připravené k rozvaření v příští várce. A i kdyby našel něco, co by sám nechtěl jíst, může to později za něco vyměnit. Ale na druhou stranu nebyl vůbec vybíravý. Snědl každé jídlo. Pokud bylo.

Spížirna nepatřila k těm věcem, o nichž člověk nadšeně píše domů. Nikdy nepřetékala jídlem, ale také nikdy nebyla prázdná. Někdo v některém vzdáleném kostele se staral

o to, aby malé výspy, sirotčince a domy Páně jako tento měly nejnnutnější zásoby potravin a léčiv. Nebylo to mnoho, i slaboduchému muselo být jasné, že tohle není soukromá nemocnice nebo prosperující sanatorium pro bohaté, ale bylo toho dost, aby Rector pochopil, proč tolik lidí vstupuje do církve. Denní chléb je denní chléb a málokdo z města dříve zvaného Seattle si mohl vybírat.

„Dluží mi to,“ mumlal si, zatímco prohrabával spižírnu.

Dlužili mu ten bochník chleba zabalený v utěrce. Ještě neztvrdl na kámen, měl tedy veliké štěstí. Také mu dlužili pytlík rozinek, sklenici kyselých okurek a trochu ovesných vloček. Byli by mu dlužili ještě víc, ale kvůli tlumenému zvuku z patra musel Rector přerušit rabování.

Byly to kroky? Nebo jen obvyklé skřípání a sténání starých krovů budovy? Rector sfoukl svíčku, zavřel oči a modlil se, aby přišlo zemětřesení.

Žádné se nedostavilo a zvuk seshora také utichl, takže bylo vcelku jedno, co ho způsobilo. Někde v podvědomí mozku otupělého drogou se ozýval neodbytný hlásek, že se loudá, marní čas a odsouvá nevyhnutelné. Snažil se opakovat, že prohledává jedno z nejlepších míst na Periferii, nepostává zbůhdarma před otevřenou spižírnou, protože dumá, kam mohly jeptišky zamknout cukr.

Cukr se dal vyměnit za opravdovou šťávu. Byl dokonce mnohem cennější než tabák, a ta nenasytná, nemocná část jeho mozku, která chtěla stále víc, se zatetelila radostí při vyhlídce na to, že by ho svému chemikovi mohl přinést.

Ještě chvíli stál jako přimražený a bojoval s chtivostí a strachem.

Strach zvítězil, ale jenom o vlásek.

Rector znovu uchopil svůj ranec a s potěšením shledal, že je o poznání těžší. Nepřipadal si sice nijak bohatý, ale rozhodně neměl prázdné ruce.

Vyšel z kuchyně, prošel jídelnou a napíнал oči do šera, jestli ve svícnech na stěnách neuvidí ještě nějaké zbytky

svíček. Do rance z deky putovaly další tři. Hmatem hledal cestu zpět do kuchyně a k zadnímu vchodu. Když ho našel, ztěžka otočil zámkem, opřel se o křídlo dveří a vyšel ven za budovu sirotčince.

Venku nebylo o mnoho chladněji než uvnitř, kde už všechny ohně vyhasly a spící děti se tulily jak se dalo. Venkovní chlad sotva stačil na to, aby se Rectorův dech srážel do lehké mlhy. S úsvitem i tenhle chlad patrně pomine.

Kolik že je hodin?

Zaposlouchal se, ale hodiny neodbýjely. Nedokázal si pořádně vzpomenout, ale měl za to, že naposledy slyšel dva údery. Ano, to je ono. Byly dvě, když se probudil, takže teď musí být něco před třetí. Sotva tři hodiny ráno, to byly pěkné „oficiální“ osmnácté narozeniny. Tenhle rok hezky začínal. Chladem a nepohodlím. Kradenými věcmi v ranci. Hledáním místa, kde by si mohl uvařit trochu šťávy.

Když se tak nad tím zamyslel, osmnáctý rok se od toho sedmnáctého zase tak výrazně nelišil.

Rector vyčkal, až jeho oči přivyknou měsíčnímu světlu a svitu jedné z mála petrolejových lamp, jimiž se pyšnily ulice Periferie. V tlumeném přísvitu z oblohy a třepetavém světle čadivého plamene rozeznával obrysy neutěšené, dvoupatrové budovy, v níž prožil celý život. V jednom rohu se od základů až do prvního patra táhla klikatá puklina, končící vlasovou prasklinou. Ta se časem jistě ještě protáhne nebo úplně pukne při příštím větším земětřesení.

Před *Zemětřasem* a příchodem mlhy sloužil sirotčinec jako ubytovna dělníků z první pily v Seattlu. Rector předpokládal, že pokud si příští velké земětřesení dá na čas, bude sirotčinec za nějakou dobu sloužit zase jinému účelu. Všechno se koneckonců využívalo podle toho, co bylo právě potřeba. Nikdo nic neboursal ani nevyhazoval. Nikdo si nemohl dovolit plýtvat.

Povzdechl si. Vědomí mu na okamžik zakalil bledý oblak, který se vzápětí rozplynul.

Raději se ztratím, říkal si. Dřív než zjistí, co všechno jsem vzal.

Musel se přemáhat, aby se vůbec pohnul. Kladl jednu nohu před druhou a vzdaloval se těžkopádnými, pomalými kroky. „Tak sbohem,“ zamumlal bez ohlednutí. Mířil k okraji plochého břehu, kam nedosahoval příliv a nad nímž na skalních římsách a výběžcích, podél celého zálivu Puget, spali mořští ptáci, s hlavami zasunutými pod křídly.

Když minul vyhořelé budovy první pily a skaliska, došel Rector ke známé puklině v zemi. Přeskočil tu prasklinu stejně snadno, jako kdyby přeskakoval potok, přestože v něm byla malá dušička. Každý z ní byl nervózní, protože se otevřela při posledním zemětřesení v loňském roce, stejném zemětřesení, které zbouralo vyžděné podzemní kanalizační stoky vedoucí do města. Tahle jizva v zemi byla mementem. Bylo to varování od *Zemětřasu* a připomínka Periferii, jak křehké jsou základy světa.

Rector se upřeně díval na puklinu. Začichal, ne snad odpozem, ale zvědavostí. Pach mlhy nebyl u téhle znepokojující praskliny o nic silnější než kdekoli jinde na bahnitém břehu vně zdi.

„Měli by tě zasypat,“ řekl puklině. „Nenechat nic náhodě.“

Protože co se stane, jestli mlha unikne? Vědělo se, že mlha jednou přeteče přes zeď, ale mnohem horší by bylo, kdyby unikla jinde, kdyby si páry našly cestu třeba tady. Když bude mít plyn dost času, zamoří celou zemi.

Zachvěl se, sevřel si ramena a rozhlédl se, jestli nikdo nevidí, že se chová jako zbabělec. Nikoho neviděl. Žádná světla, žádný pohyb. Neslyšel žádné kroky. Ani cupitání přístavních kryš v trávě.

Vydal se po úzké pěšině za puklinou a shlukem uschlých stromů, které mu vždy připadaly jako strašidla, i když by to nikdy nikomu nepřiznal. Stezku znal z paměti a nepotřeboval žádné světlo. Zakrátko dorazil k pěti chatrčím postaveným do malého kruhu. Byly polorozbořené, zpráchnivělé a pohromadě držely jen silou vůle a díky několika ledabyle přitlučeným trámům, které jim na kráse nepřidaly.

Býval to dřevorubecký tábor opuštěný v roce 1879, stejně jako mnoho míst v okolí zničeného města. Původně zde bylo osm stavení, pak žádné, ale kombinace nebezpečí, ilegálního obchodu a potřeby soukromí si vyžádala znovu-postavení tří nevzhledných chalup. Časem i další dvě nabýly odlesku své zašlé slávy.

Škvírami ve čtyřech obydlených chatrčích pronikal mdlý přisvit, ale z té největší se linulo ostré světlo. Oslnivě bílé paprsky pronikaly starými, rozbitými okenicemi, prasklinami ve zdech a škvírami kolem dveří.

Rector se zašklebil. Světlo ho oslňovalo, ale tady bydlel Harry a jemu už skoro docházela šťáva. Bez ní byl na dospělost žalostně nepřipravený. To tedy znamenalo, že bude muset prosit, půjčit si, nebo krást.

Vždyť nemá ani vindru, která by mu říkala pane.

Připravil se na nevyhnutelnou záplavu světla, přitiskl dlaň na dveře a lehce zatlačil. Panty tiše zaskřípaly, nabobtnalé dřevo se otřelo o zárubeň, pak se dveře prudce otevřely a za nimi se objevila změť destilačních přístrojů, baněk, krabic, trubic a trychtýřů. A světlo, samé světlo... Tolik světla, až se Rector divil, jak v něm někdo může něco vidět.

„Harry, to jsem jen já!“ volal, když se zastíněnýma očima vcházel dovnitř.

Harry Sharpe, chemik, alchymista, nebo něco mezi, se hrbil nad stolem plným křehkých aparatur a odměřoval lžičky a kádinky. Nevzhlédl okamžitě, ale teprve když dokončil poslední úkon. „Zůstaň stát, Rectore, nechci, abys do mě teď strčil, jasný?“

„Jasný, Harry, jasný.“

Zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Byl připravený udělat do puntíku, co mu Harry řekne. Harry vařil. A vaření bylo nebezpečné. Nevhodné vyrušení, špatný pohyb rukou nebo kapka špatné ingredience do špatné kádinky, a následný výbuch vystřelí starý dřevorubecký tábor jako

meteor. Dokonce i Rector měl tolik rozumu, aby zůstal stát na místě. Pozoroval Harryho široká záda, pohyby ramen a jeho prošedivělé, zpocené vlasy přilepené k lebce.

„Nemůžeš sem jen tak vtrhnout. Kdybych nevařil, mohl jsem mít v ruce revolver.“

„Promiň,“ zamumlal Rector.

Harry posledním okázalým pohybem přidal nějakou syčící, kalnou substanci, narovnal se, ale stále ještě se neotočil. Sledoval chemickou reakci, aby se ujistil, že všechno probíhá správně.

„Pochybuju, žes přišel s hrstí plnou peněz, co?“ řekl, i nadále obrácený k chlapci zády.

Rector přešlápl z nohy na nohu a bezmyšlenkovitě se poškrábal na loktu. „Víš, Harry, byl to zvláštní týden.“

„Na tom není nic zvláštního, že sem chodíš s prázdnýma rukama.“

„No jo, tohle nemyslím. Mám narozeniny.“

„Ani na narozeninách není nic zvláštního.“

„Ale tohle jsou osmnáctiny,“ nedal se, i když nevěděl, jestli to pomůže. „Vykopli mě ze sirotčince.“

Harry hned neodpověděl. Počkal, až se ustálí jakési tiiché syčení a pak otočil hlavu. Na nose mu seděly brýle s několika sadami čoček z polarizovaného skla. Zařízení bylo zřejmě dost těžké, protože řemínky, jimiž je měl upevněno k hlavě, se mu zařezávaly do masitých, růžových tváří. Zvedl si brýle nad čelo a hřbetem ruky si otřel zpocenou tvář.

„Ten den jednou musel přijít.“

„Jo. Takže teď jsem připravený...“

„Teď jsi muž, Rectore,“ přerušil ho Harry. „Ve všech ohledech. Celou tu dobu jsem s tebou jednal jako s klukem.“ Brýle mu už překážely natolik, že je sundal. Řemínky mu sklouzly z hlavy s vlhkým mlasknutím. „Neprokažoval jsem ti žádné laskavosti.“

„Udělalš mi spoustu laskavostí, Harry.“

„Ale ne ty správné. Bylo mi tě líto, ale to nijak nepomohlo.“

Rector vycítil, že se hovor stáčí jiným směrem, a nelíbilo se mu to. Nevěděl, jak se s tím vypořádat. „Pomáhal jsi mi celé roky a já si toho vážím, jak si správný křesťanský sirotek vážit má. Teď si chci najít poctivou práci a vydělávat si na živobytí.“

Harry se zasmál. Snad té zmínce o křesťanství. „Prodej není žádné řemeslo. A tys vždycky spotřeboval víc, než jsi prodal.“

Rector nasadil výraz uražené důstojnosti. „To není úplně fér.“

„To jen dokazuje, jak hodně jsi kouřil. Podívej, chlapče,“ pokračoval o něco málo mírněji. „Vždycky jsem ti vyhověl, vid?“

„A toho si na tobě nejvíc vážím.“

„Chlapci na to mají právo, Rectore, ale muži musejí jít vlastní cestou.“

Rector byl propuštěn. Mohl vědět, že se to blíží stejně jistě, jako že se blíží narozeniny. Teď byl ten osudový den tady. Uvědomoval si, že je na tom hůř než před pěti minutami, že nemá šanci na slušnou dávku svého oblíbeného jedu.

„Tak mě nauč vařit, Harry,“ vyhrkl. „Nauč mě řemeslu. Jsem šikovný, zvládnou to.“

„Šikovný jsi, to jo, ale nejsi dost opatrný.“ Znovu si utřel zpocený obličej a dlaně si otřel do plátěného pláště, kterým si chránil oděv. „Při první várce by ses odpálil do oblak.“

„Kdepak. Harry, prosím. Nemám kam jít, nikdo na mě nečeká. Musíš mě to naučit.“ Neklidně těkal pohledem po armaturách, rukavicích, stolech, grafech a krabicích s materiálem. Uvědomil si něco, co mu předtím uniklo. „Rozšiřuješ obchod, vid? Nikdy jsem tě neviděl dělat s takovým množstvím šťávy.“

Harryho pohled potemněl. Rector netušil, co tak špatného řekl.

„Ano, mám spoustu práce. Zapomněls, že je válka? Mám co dělat, abych uspokojil poptávku na východě.“

„A to je důvod navíc, proč potřebuješ... potřebuješ učně. Nebo pomocníka. Harry, prosím.“

„Kdybych tě měl miň rád, nebo ti víc věřil, asi bych o tom uvažoval. Ale takhle ti musím říct ne. Teď by ses do toho neměl míchat, Prdlajsi. Situace na východě je stále horší a...“ Zaváhal, jako kdyby chtěl říct něco jiného, ale nevěděl, jak to vyjádřit.

„Ta pitomá válka začala ještě dřív, než jsem se narodil. Jednou musí skončit, nemyslíš?“

Harry potřásl hlavou. „Snad. Ale teď se modleme, aby místo ní nepřišlo něco ještě horšího.“

„Co může být horšího než válka? A proč by se mělo válčit tady na pobřeží? To nedává smysl.“

Starší muž se s chmurným úšklebkem narovnal a zkontroloval kádinku, v níž se něco vařilo. „Je to ostuda, že se ptáš zrovna ty. Možná bys měl někdy jít za zeď, aby ses přestal divit.“

Ustoupil od přeplněného stolu a uvolnil tak pohled na destilační přístroj mnohem větší, než byl ten starý. Spleť trubek, trubiček a baněk se tyčila téměř až ke stropu. Ještě dvacet třicet centimetrů, a trčel by nad plechovou střechu.

„Možná to udělám. Možná se podívám za zeď,“ opáčil Rector, jako kdyby to stejně už dlouho měl v plánu. „Ale mám pocit, že potřebuješ pomoc. Máš tady pořádnou výbavu.“

„Pomoc nepotřebuju a ty nevíš, co žádáš. Chceš tu zůstat se mnou a spát v některém domku? Chceš se účastnit blížící se války? Myslím, že asi ne, chlapče.“

„O čem to mluvíš? Válka se přece zastavila na řece, ne?“

„Tohle jsem nemyslel,“ odvětil Harry. „Pro lidi, jako jsem já, tu začíná být horko, chápeš?“

„Ne.“

„V okolí je spousta lidí, kteří by také rádi něco utrhli. Zvláště když se kšeft ještě víc rozběhl.“ Rector se chtěl ze-

ptat proč, ale Harry byl na něho moc rychlý. „Yaozu není žádný trouba, ale je to jenom člověk. Polovina prodejců a distributorů na západním pobřeží by se ráda sebrala a o ten kšeft ho připravila.“

„Myslíš, že se to může stát?“

„Už se to děje,“ ucedil polohlasem. Pak se sklonil k jedné z dřevěných beden srovnaných na zemi a něco hledal. „Už se blíží a krouží jako žraloci. Nepotrvá dlouho a taky budu muset za zeď, i když se mi to vůbec nelíbí. Nejsem sice bezbranný, ale těm, co sem jdou z Mexika, Kalifornie a teritoria Oregon, těm se neubráním.“

„Jak víš, že jdou sem, Harry? S kým jsi mluvil kromě mě a Bishopa? A ten je za zdí. Nic neví.“

Harry pohlédl na Rectora s mrazivě chmurným výrazem. „Doslechl jsem se různé věci. Slyšel jsem to hřmění minulý týden, ty ne? Bylo zvláštní.“

„Začíná ti kapat na karbid.“

„Možná, ale brzy každý z nás, myslím původních výrobců, bude potřebovat nějaký úkryt.“

„Jsou horší věci než Seattle,“ poznamenal Rector.

„To souhlasím, ale pomýšlení na život v masce mi náladu moc nezvedne. Možná si budu muset najít jinou práci.“

„Můžeš jít na jih, jestli je tam taková poptávka.“

Harry konečně našel, co hledal. Když se vztyčil, zapraskalo mu v kolenou. „To je pravda. Být za zdí, kde jsou hnilobci a plyn, nebo jít na východ do války. Na, tu máš.“ Podal mu malý balíček.

Rector měl co dělat, aby nadšeně nevykulil oči, nerozběhl se po podlaze z hrubě ohoblovaných prken a nevytrhl mu balíček z natažených rukou. Byl vzrušený jako pes při pohledu na kost. Přesto však dokázal předstírat překvapení.

„Co je to? Dárek k narozeninám?“

„Pro to sis přece přišel. Tohle je to jediné, co chceš. Nechceš se nic učit, nechceš ani pracovat, když to půjde. Sleduju tě už jak dlouho... dva roky?“

„Tak nějak,“ zamumlal Rector, vzal balíček a s předstíranou lhostejností si jej nacpal do kapsy.

„Předtím jsem měl co dělat s dítětem, ale teď už jsi muž. Takže od nynějška platíš své dluhy. Když to nebudeš dělat, nebudu tě chránit.“

„Nikdy jsem se tě o to neprosil,“ odsekl Rector dřív, než si uvědomil, co říká. Zrudl, ale sám pořádně nevěděl proč. „Ale díky za dárek k narozeninám. Užiju ho rozumně.“

„Nikdo neužívá šťávu rozumně.“

Rector se otočil na patě, otevřel dveře a vyběhl do noci. Koruny stromů byly tak husté a nebe tak temné, že chvíli měl před očima jen mžitky z jasného světla v chemikově boudě.

Když zase viděl, podíval se směrem ke zdi.

„Počkej na mě,“ řekl jí, „brzy se s tebou vypořádám.“ A zamířil k vodě.

Pláž byla opuštěná.

Leskla se jako glazura ve světle měsíce a občas ji olízlo světlo silné lampy, které klouzalo po hladině několik kilometrů od pobřeží. Maják už sloužil lodím jen výjimečně. V těchto dobách naváděl vzducholodě, které létaly z ostrova Bainbridge, a sloužil jako pochodeň šilencům, kteří se odvážili létat v noci, nebo vzducholodím, které jindy do vzduchu nemohly. Vzdálený paprsek klouzal v obrovském kruhu, rozsvěcel se a pohasínal, olizoval hřbety drobných vln a odrážel se na nárožích Periferie.

Rector si našel velký, celkem suchý plochý kámen a posadil se. Chvilku uvažoval, že si tady počká na východ slunce, ale pak mu došlo, že je to pitomost, protože se dívá k západu. Ale i tak by mohlo být hezké sledovat, jak se obloha barví z černé do kouřové šedi.

Když naposledy seděl v těchto místech, barvila se obloha opačně. Souvislá, špinavě bílá vrstva mraků získávala hrozivý, sytě černý odstín. Od severu udeřila bouře. Přišla z oceánu. To se stávalo jednou za uherský rok. Před týdnem sledoval změnu oblohy bez obav. Rozpršelo se a těžké kapky ho urputně tloukly, ale i to mu bylo jedno. Když ale začalo hřmění, posbíral své věci a schoval se.

Čekal v lijáku několik minut, aby uviděl blesky, které hřmění vždycky provázejí. Představoval si, že ty zářivé zlaté čáry, které se míhají po vlnách, jsou něco jako bůh na flámu. Ale žádný blesk nepřišel a on nevěděl proč. Vyptával se, ale nikdo mu to nedokázal říct. Co také lidé ze severozápadu vědí o počasí? Dohromady nic, pokud se neplaví na moři. A staří námořníci mu řekli, že žádný hrom nebyl. Prý se mu to jenom zdálo.

Ale Harry to slyšel také a s ním spousta lidí. Rector si sice občas vymýšlel a sem tam viděl a slyšel věci, které neexistovaly, ale s tím hřměním měl pravdu.

Rozvázal rohy deky, vsunul ruku do vaku a vytáhl krabičku sirek a plátěný váček. Pak z kapsy vyndal balíček, který mu dal Harry. Jeho dárek k narozeninám. Zasloužil si ho, a pořádně.

Když ale balíček rozbalil, našel v něm jen další složený kousek papíru. Papír byl čistý a nic v něm nebylo.

„Zatraceně! Harry, ty všivej mizero! Co to je za dárek? Sakra! Myslel jsem, že jsme přátelé, ty prevíte!“ Na někoho, kdo chtěl zůstat nenápadný, křičel až až, ale byla tma a on byl vzteky bez sebe. Zmačkal voskováný papír i čistý papír do kuličky a hodil ji k moři.

Nevěděl, jestli dolétla až do vln, nebo skončila na břehu. Neslyšel ji dopadnout.

„Všechny ty kecy o laskavostech,“ vrčel. „Možná bych mu měl udělat laskavost a podpálit tu jeho haluznu. Aspoň by se nemusel trápit s tím, kam jít. Jak by se mu asi líbila takováhle laskavost?“

Třásl se vztekem a počínajícími abstinenciálními příznaky. Z kapsy kabátu vyndal poslední zbytky svých zásob. Roztřesenými prsty setřepal obsah dohromady a připravil si náčiní.

V sáčku měl kousky staniolu, malou lžičku, dřevěný kroužek na ubrusky a prasklou skleněnou dýmku. Lžičku potřebovat nebude – neměl tolik šťávy, aby ji musel odměřovat. Aby se nepořezal, měl hlavičku dýmky zabalenou ve starém kapesníku, který kdesi našel.

Vyndal čtvereček staniolu, sevřel ho mezi prsty a náhle ho napadlo, jestli to má udělat na pláži. Ale vítr nebyl nijak silný. Vlastně to bylo zvláštní, ale skoro vůbec nefoukal. Ptáci spali, svět halila tma a v dohledu nikdo nebyl.

Nikdo neviděl, jak napnul kousek staniolu přes kroužek, takže vypadal jako blyštivá blána na bubnu.

Nikdo neviděl, jak nasypal několik vzácných, posledních zrněk žlutého prášku na staniol, jak škrtl první sirkou, aby se v žáru plamene prášek proměnil v páry. Ani pták nezapípal, dokonce ani nejzvědavější obyvatelé přílivových tůní nevystrčili oči, když se sehnul nad fólii, zavřel oči a sklonil skleněnou dýmku.

Závan koncentrované, sirnaté mlhy rozstřelil pavučiny v jeho hlavě.

Mozek mu zaplavil plamen v barvě moči, síra a slaný lák vřely a dýmaly, a po té první, ohromující explozi (která ani po čase nebyla méně ohromující, bolestivá, potřebná nebo radostná), se snesla poklidná, ochablá nicota.

Takhle si Rector představoval smrt a umírání. Nejdřív šok, výbuch strachu a vjemů. Pak přijde tenhle klid, teplo, hebkost a příjemná apatie pramenící z neochvějného vědomí, že na světě už vůbec nezáleží.

Až prášek vychladne a účinky pominou... vzhledem ke spáleným konečkům prstů a růžovému hlenu s krví a mlhou, který mu pak tekł z nosu... tahle skořápka harmonické blaženosti praskne.

Krátce na to Rector otevřel oči.

Všechno světlo, všechna tma, všechny ty šustivé zvuky od vody, řapání krabů a prskání škeblí zahrabaných v mokřém písku... všechny ty tiché zvuky mu škrábaly na vnitřek lebky, ale nebylo to nepříjemné, spíš jako bolení hlavy po sladkostech.

Ležel na zádech a nedokázal si vzpomenout, jak se do té polohy dostal. Jestli spadl, nebo si lehl úmyslně. Do zad ho tlačil podivně tvarovaný kámen, nebo snad hvězdice. Posunul se, zatnul pěsti, zahýbal prsty a vzpomněl si, že by měl dýchat, i když ve stejném okamžiku si uvědomil, že na to má příliš ucpaný nos. Byl ucpaný pachem mědi (jeho krev), cínu (staniol) a nějaké slané břečky, která se mu chtěla nacpat do prostoru za očima.

Rector se namáhavě posadil. Stále byl natolik nabuzený, že si příliš nevšímal bolesti. Veškerý jeho světský majetek ležel tam, kde ho zanechal, a stoupajícimu přílivu k němu chybělo ještě několik metrů.

Zprvu vrávoravě, ale pak stále jistěji, jak krev roznášela drogu jeho tělem, sesbíral své věci a znovu je zabalil. Staniol, dýmku a sirky do váčku. Voskovaný papír zmučlat a hodit do vln. Svázat rohy deky. Hodit si ji přes rameno a pryč z pláže.

Na vztek na Harryho už úplně zapomněl.

Pro tuto chvíli, několik minut, možná několik hodin, když bude mít štěstí, si nebude lámat hlavu s tím, kde bude spát, co bude jíst nebo jestli ho zase bude strašit Zekův duch. Ani se nestaral o to, jak se dostane přes zeď do Seattlu, nebo co ho tam čeká. Pro tuto chvíli bylo všechno naprosto jasné. Cesta byla přímá jako podle pravítka a zalitá jasným světlem. Nemohl se z ní nijak odchýlit, a navíc na ní neviděl žádné nebezpečí.

Nejdřív se vydá do bažin podél pobřeží. Pak obejde Periferii.

Potom k jihozápadnímu cípu zdi.

A nakonec za ni. Do ztraceného, zamořeného, opuštěného města Seattlu. Pod zdí, nebo přes ni. Dostat se dovnitř horem bylo obtížné, protože to znamenalo najít uplatitelného kapitána vzducholodě, který by člověka dopravil za zeď, kde vzduch byl hustý a odporný. V podstatě to znamenalo oslovit nějakého piráta, a piráti nebyli zvlášť důvěryhodná sebranka.

Rector neměl piráty rád.

Nijak ho sice nelákalo plazit se vlhkými, zatuchlými podzemními chodbami, ale ještě před šesti měsíci to byla ta lepší možnost. Tehdy se při zemětřesení propadl poslední snadný podzemní přístup do města – tunel vybudovaný jako součást kanalizace v dobách, kdy město ještě žilo. Rector si byl jistý, že podzemím vedou i jiné cesty. Ale sám

žádnou neznal a lidí, kteří je znát mohli, se ptát nechtěl. Všem dlužil peníze.

Teď už stejně znal třetí přístup do města. Byl úplně nový a ještě nebyl hotový. Ze břehu, z míst, kde trouchnivěla stará mola, viděl muže, kteří na něm pracovali. Vybrali si místo, kde je mohl jen obtížně někdo zahlédnout, ve výšce nějakých deseti metrů. Přímo pod nimi, na druhé straně zdi se nacházelo nádraží na King Street.

Jako profesionální delikvent a příležitostný kšeftař měl Rector přístup k množství informací, které nebyly úplně veřejné. Včetně všeobecně popírané skutečnosti, že ve městě stále žijí lidé a většina z nich není příliš přátelská.

Někteří z nejhorších obyvatel města žili a pracovali na nádraží na King Street. Bylo to jakési malé království ovládané tajemným Číňanem jménem Yaozu. Rector se s ním nikdy nesetkal osobně, ale představoval si ho jako vysokého, děs budícího muže v rozevlátém černém oděvu a plynové masce poseté hroty. Možná měl potetovaný obličej, nehty vypilované do hrotů nebo strašlivý hlas, který jako by vycházel z hrudi samotného ďábla.

Každý muž, který vládne silou svého jména, musí být strašlivý.

Rector zhruba věděl, jak to na světě chodí, a nechtěl se setkat s monstrózním Číňanem ani s armádou jeho pocho-pů. I když jeho impérium bylo vybudováno na šťávě a jeho nádraží bylo místo, kde se vyráběla většina drogy, na které byl Rector závislý. Ale někde v podvědomí se potácela myšlenka, že by mohl Yaozua požádat o práci. Chtě nechtě si to musel přiznat.

To bude samozřejmě aktuální jen v případě, že svoji malou výpravu přežije. A s tím nepočítal. Byl se smrtí spokojený. A i kdyby přežil, je tady možnost, že se Yaozu neudrží dlouho. Kromě chemiků nikomu z Periferie nezáleželo na tom, jestli Yaozu udrží proud šťávy plynoucí z obezdě-

ného města. Když přijde někdo nový z Tacomy, Portlandu, nebo dokonce až ze San Francisca, jak o tom mluvil Harry...

Rectora to zajímalo jen potud, jak to ovlivní zásobovací řetězec, ale bylo mu dokonale volné, jestli obchod bude řídit Číňan Yaozu, Ir Hark O'Reilly, Louis Melville z New Yorku nebo Kalifornňan Otis Caplan. Ať se perou, jak chtějí. Lepší ať vyhraje a šťáva ať proudí dál.

Podle Rectora mohl klidně celý svět shořet na popel. Stejně na něm pro něho nebylo místo.

Rectorova výprava byla sice chaotická, ale přesto měl poměrně jasno. Jestli se mu podaří dostat se do města, najít tělo mrtvého přítele a aspoň trochu důstojně se o ně postarat, mohl by se snad zbavit ducha, který ho pronásleduje za dne i ve spánku.

Tenhle plán nepatřil k jeho nejhorším. Nedal se sice počítat ani mezi ty nejlepší, ale konec jeho provazu se kinklal blízko, a bylo to buď hop, nebo trop. Možná mu i trochu pomůže, jestli jeho poslední čin na zemi bude kajícím skutkem, kdyby u nebeské brány musel přesvědčovat skeptické anděly.

I přes tlumící vrstvy šťávy ucítil osten viny. „Sakra, Zeku, už jdu. Copak to nestačí?“ zamumlal. „Kristepane, víc přece udělat nemůžu, no ne?“ Plahočil se tmou bahniska ke zdi, která se nad ním tyčila černější než půlnoc bez hvězd. Falešný obzor tvořený něčím hmotnějším a horším než prostým nedostatkem světla.

Lépe zeď viděl, když se nedíval přímo na ni. Mnohem zřetelnější byla koutkem oka, při kosém pohledu, když kráčet kolem shluků zanedbaných domů a skladišť.

Někde ve vodárně zahvízdala parní píšťala a ozvala se kovová rána, jako když cvakne obrovský hodinový stroj. Jedna směna končí a za chvíli začne druhá. Vodárna pracovala dnem i nocí, protože čisté vody nebylo nikdy dost. Bez ní by mlha záliv doslova vymazala.

Rector si s nelibostí uvědomil, že tam kdysi pracovala Zekova matka. Odešla za svým synem za zeď. Už nikdy se nevrátila a stejně jako její syn byla nejspíš mrtvá. Tohle Rectora netížilo tolik jako Zekův předčasný skon, protože ji neměl rád. Při posledním setkání mu vyhrožovala nási-

lím. Takže pokud je mrtvá, spánek mu to rozhodně rušit nebude.

Klepání, cvakání a syčení páry z vodárny se pomalu vzdalovalo. Mířil od zálivu do neobdělávaných svahů, po nepohodlných cestách s vyjetými hlubokými kolejami. Vyhnul se kolejím tak, že šel po travnatém pásu vedle cesty, mezi domy, kůlnami a stodolami. Budovy postupně řídly a přibývalo volného prostoru, kde se nebylo kam schovat. Měl z toho nepříjemný pocit.

Rector si připadal tak malinkatý a nápadný, když přicházel k hrozivé, vysoké zdi Seattlu, u jejíž paty mezi mechem porostlými kameny rostlo vlhké křoví a stromy, které tlely tam, kde padly.

Zeď byla spěšně postavena z kamenů nestejně velikosti pospojovaných maltou. Převládající barvou byla šedá se skvrnami sinale zelené, protože i všudypřítomná plíseň trpěla mlhou znečišťující vzduch. Byla tajemná a holá. Zdálo se, že překonat ji může jen neuvěřitelně odvážný šílenec, protože popínavé rostliny, vlhký sliz a zrádné bochníky mechu musely bez slitování povolit pod prsty jakéhokoli lezce, ať by se modlil sebevíc.

Ale jakmile se Rector dostal blíž, všiml si, že skrývá slibná tajemství.

Opatrně po špičkách procházel podrostem a upíral oči do hutné temnoty. Nechtěl zapalovat svíčku. Ještě ne. Kromě toho, že jich měl málo, nechtěl na sebe zbytečně upozornit. Aspoň ne do té doby, dokud nebude přesně vědět, kam a za kým jít. Tohle bude ošidné.

Pečlivě naslouchal. Přes šum šťávy, která mu stále jiskřila v hlavě, slyšel bručivý hovor nespokojených, znuřených mužů. Rector bokem postupoval podél vysoké kamenné zdi, jejíž stín prohlubovala časná ranní hodina a měsíc mizející za mraky.

Ti muži byli někde vepředu a výš než on. Šel za jejich vzdálenými hlasy.

Nohy se mu bořily do vlhké trávy a kluzkých oblázků a zanechávaly po sobě nepravidelné stopy podél brázdy sledující patu zdi. Cesta byla křivolaká, přerušovaná kořeny, spadlými kameny, zasypaná tlejícím listím a trávou, plná rozličných zbytků a trosek, které sem navály větry od moře.

Chvílemi zapadal do tlejícího humusu až po lýtka.

Tiše klel a přál si, aby tentokrát mrzlo. Po zmrzlém bahně se lépe chodí a led je stejně kluzký jako sklovitý sliz, který teď pokrývá téměř všechno.

Hovor nad ním zesílil.

Oba muži měli masky. Poznal to podle utlumených hlasů a tupých, nevýrazných souhlásek. Ale čím víc se blížil, tím lépe rozuměl.

„Už o tom prostě později nechci slyšet. Jestli mi Yaozu kvůli tomu vynadá... nebudu zrovna rád. Ale když to nestihneme, bude to jen proto, že tím pověřil toho kluka. To není správné.“

„Umíš instalovat ty převody?“

„Ne.“

„Tak na tu práci nejsi ten pravý. Já taky ne,“ dodal rychle druhý muž. „Jestli Huojin ví jak na to, ať to udělá. Když to zkazí, bude to jeho vina. A když se mu to povede, budeme vypadat dobře, protože jsme mu pomáhali. Jasný?“

„Jo, chápu,“ ozvala se bručivá odpověď. „To ale neznamená, že se mi to líbí.“

Krátký záchvěv bolesti, či potěšení, Rector to nedokázal rozlišit, proběhl jeho tělem. Usmál se a ještě chvíli naslouchal, dokud si nebyl naprosto jistý, že ti dva jsou dělníci, nikoli strážníci. Bylo téměř jisté, že ten starší je běloch a mladší je Číňan.

Rector se zhluboka nadechl a trhl sebou, když těsně za uchem ucítil bodavou bolest. Pozůstatek včerejší kocoviny. Potřásl hlavou, aby ji potlačil, a ustoupil od zdi, ale jen tak daleko, aby ho neviděli nebo po něm nemohli snadno střílet.

„Hej, chlapi!“ vykřikl potichu, přesto dost hlasitě na to, aby bylo zřejmé, že se neplíží pokradmu.

Muži nad jeho hlavou zmlkli a vzápětí Číňan zavolal: „Kdo je tam? Co chceš?“

„Tady Rector Sherman. Chci se dostat do města.“ Znělo to docela grandiózně, ale rozhodl se nechat to tak. „Nechci potíže a nechci nikoho otravovat. Mám tam práci, to je všechno.“

„Práci? Jakou práci můžeš mít ve městě? Poslal pro tebe Yaozu?“

„Ne, pane,“ odpověděl rychle. „Hledám práci.“

„Kolik ti je, chlapče?“ zeptal se ten běloch.

„Nevím, co to s tím má společného. Už několik let prodávám.“

„Takže chceš povýšit,“ opáčil muž po krátké odmlce.

„Ano, pane, to chci.“ Využil té chvíle a vystoupil ze stínu zdi do polotmy oblačné noci. Nebyl už neviditelný, ale stále dost nezřetelný pro ty nahoře.

Tmu protnul kužel jasného světla. Zakroužil nocí. Někdo propátrával tmou lampou se soustředěným paprskem, který se v mžiku nemilosrdně přilepil na Rectora. Musel zavřít oči. Zastínil si oči předloktím, aby si úplně nezakryl obličej. Nejméně ze všeho potřeboval, aby si ti dva mysleli, že má něco za lubem... což sice měl, ale nemuseli mít podezření.

„Ty jsi vážně duch, co?“

„Cože?“

„Bělejšího člověka jsem neviděl,“ poznamenal Číňan nevzrušeně. „Ty jeho vlasy... jak té barvě říkáte?“

„Zrzavá.“

„Hej, myslím, že jsem o tobě už slyšel, chlapče.“

Rector se nuceně usmál. „Opravdu?“

„Tys prodával ze sirotčince, vid? Slyšel jsem o klukovi, který je tak bledý, že je skrz něho vidět, a má vlasy barvy rzi. Jsi to ty?“

„Asi jo,“ doznal Rector.

„Ty toho kluka znáš?“ zeptal se Číňan.

„Slyšel jsem o něm. Prodáváls od Harryho, vid? Harry je tvůj chemik, vid?“

„Ano, pane. Kupuju od Harryho.“ Tedy aspoň kdysi.

„A Harry má materiál přímo odsud, od Yaozua. Nekupuje od Caplana ani od O'Reillyho, takže mi můžete věřit, že patřím k vám.“

Běloch zabručel, jako kdyby důvěra nebyla něco, co se rozumí samo sebou, ale Rector znal ten správný žargon a řekl dost jmen, aby dokázal, že nelže.

„Caplan, O'Reilly... spojil se někdo z nich s tebou?“

„Ne, pane.“ I když to nebyla úplně pravda. Jednou se s Caplanem letmo setkal prostřednictvím Harryho konkurenčního chemika. Harry tehdy ležel se souchotěmi a nemohl vařit, proto Rector musel hledat jiný zdroj. „A i kdyby, nedělal bych s nimi. Víím, čím chleba jím.“

„Tak dobře. Zůstaň tam, hodíme ti žebřík. Lez opatrně, nechceme tě dole seškrabávat, slyšíš?“

Hodili dolů dlouhý provazový žebřík, který se rozvinul jako prapor, opsal táhlý oblouk a jeho konec dopadl jen několik centimetrů od Rectorových nohou. Polekaně uskočil.

„Vidíš ho?“ zavolal Číňan.

„Jasně. Hele, můžete to světlo namířit jinam? Takhle vůbec nic nevidím. Říkáte, že mě nechcete seškrabávat, mně by se to taky nelíbilo.“

Kužel světla se zhoupl a posunul se o půl metru doprava.

Když Rectorovi přestaly před očima kroužit jasně bílé kruhy, stačila zbývající záře na to, aby viděl, i když nepotřeboval vidět přímo před sebe. Ale bílé kruhy úplně nezmysly, proto natáhl ruce, spolehl se na periferní vidění a šmátral tak dlouho, dokud jednou rukou nezachytil provazový žebřík.

Poslepu vylezl několik prvních příček a vyrovnával houpaní žebříku. Jedna ruka, druhá ruka, jedna noha, druhá

noha. Pomalu, nejistě stoupal. Byl docela rád, že světlo už nesvítí na něho, ale hodně stranou, takže by stejně nic neviděl, kdyby dostal ten hloupý nápad, že by se podíval dolů.

Podíval se dolů.

Jak předpokládal, neviděl nic kromě velikého kruhu oslnivého světla, vrhaného lampou nad ním. Osvětloval jen travu, štěrku a okraj ohniště, v němž už léta žádný oheň nehořel.

Žaludek se mu zhoupł, ale protože byl prázdný, ani si nekrkl. Překvapilo ho, jak rychle se dostal tak vysoko. Opravdu leze tak rychle? Nedokázal říct. Ruce a nohy se mu pohybovaly samy od sebe, možná je ještě poháněly zbytky šťávy, která mu nedovolovala správně vnímat celou situaci.

Deset dvanáct metrů, možná víc. Přímo vzhůru. Brána do místa podobného peklu.

Urazil víc než polovinu, když Číňan zavolal: „Máš masku?“

„Ano, mám!“ zafuněl.

„Nasaď si ji. Není tu moc dobré těsnění.“

„Jo. Nasadím. Až. Budu. Blíž,“ hekal v rytmu střídání rukou a nohou.

„Hned si ji nasaď. Tady už je plyn. Cítíš ho?“

„Jo, cítím.“ Při správném směru větru jste mohli cítit plyn skoro deset kilometrů od města. Člověk si snadno přestal nenápadného pachu všímat.

Ale tenhle byl výraznější.

Plyn tu unikal, jako kdyby někdo navrtal sud a nechal jeho obsah vytékat ven. Přicházelo to seshora od brány. Snášel se mu na hlavu a stoupal do nosu. Spáleninový pach mlhy pronikal narušenou zdí.

Rectorovi blesklo hlavou, jestli je to dobrý nápad tenhle vstup do místa, kde den za dnem vyvěrá jedovatá mlha.

„Třikrát hurá špatným nápadům,“ zasípěl, narazil čelem o další příčku a bolestivě se ušklíbl, když se mu lano

zařízlo do zápěstí. Pevněji sevřel uzly obou lan žebříku a lezl dál. Ruce ho bolely a vlákna hrubého konopného provazu se mu bolestivě zarávala do popraskaných dlaní.

Už tam skoro je.

Tak ještě tři čtyři metry. Víc nepotřebuje. Jednou nohou a jednou rukou se zahákl za lana a volnou rukou vyndal z rance plynovou masku. Neobratně si ji nasadil.

Světlo sklouzlo zpět a znovu se mu opřelo do očí. „Co to děláte, člověče? Takhle vůbec nic nevidím! Chcete, abych spadnul?“

„No jo, promiň. Jen koukám, jak jsi daleko. Už tu skoro budeš.“

Než se mohl Rector zamyslet nad smyslem slůvka „skoro“, objevila se dlaň a pleskla ho mezi oči.

„Na, chyť se. Vytáhneš se?“

„Ano, pane.“ Šmátral kolem sebe, dokud podávanou ruku pevně neuchopil. S mužovou pomocí se vyškřábal nahoru. Vratká dřevěná plošina zaskřípěla pod jeho vahou. Klečel chvíli na všech čtyřech, dokud se mu nepřestala točit hlava. Pak se odvážil vstát. Když se mu to podařilo, velice obezřetně pohlédl do tváří obou mužů. Bylo to mnohem lepší než dívat se dolů. Rozhodně to nechtěl opakovat.

Bylo to, jak si myslel. Oba muži měli plynové masky. Tenké a přiléhavé, bez zbytečných ventilů, součástek, filtrů a páček. Byly to praktické, odlehčené modely, v nichž by člověk ve městě dlouho nepřežil – na ulici by se filtry ucpaly během několika hodin –, ale v téhle výšce a napůl venku plně dostačovaly.

Rector slyšel od chemiků dost o tom, jak si lidé upravují své masky a filtry. Byla to celá věda. Věda, kterou dokonce každý zvládl, nebo se připojil k hordám hnilobců potácejících se dole v ulicích. Jakmile na ně pomyslel, okamžitě si urovnal masku, aby mu lépe seděla. Hned měl pocit, že méně propouští.

„Moc se nevrť,“ napomenul ho běloch. Vypadal přesně tak, jak Rector čekal. Byl průměrné výšky i váhy, měl ježaté hnědé vlasy a rukávy a nohavice stažené kolem zápěstí a kotníků, aby se mu plyn nedostal na kůži. Číňan také nijak nepřekvapil, až na to, že byl oblečen prakticky stejně. Podle Rectorových zkušeností byli Číňané zvyklí oblékat se jinak. Jejich oděvy mívaly jakoby odstrížené límce a stříhem připomínaly oblečení, v němž běloši obvykle chodili spát.

„Jistě, pane. Budu dávat pozor, kam šlapu. A nebudu se vrtět.“ Rozkročil se, každou nohu na jednom prkně, a vyrovnával mírný náklon plošiny. Pak si všiml vlastního vchodu. „Tak to je ono? Tudy budou lidi chodit dovnitř a ven?“

„Jednou, ale zatím je to hotové sotva z poloviny. Jde to mnohem hůř, než se čekalo.“

„Jak dlouho potrvá, než se brána otevře pro obchod?“

„Dva tři týdny, když všechno půjde hladce.“

Vypadalo to, že otvoru schází už jen padací most. Byl klenutý, a i přes trámovou výztuž nepůsobil příliš solidním dojmem. Rector měl pocit, že slyší praskání trámů držících padesát metrů zdi nad otvorem. Podlomila se mu kolena. Kolik tun kamene to asi je? Kolik váhy drží trámy, kameny a výpočty despoty?

Teď byl otvor uzavřen plátěnými zástěnami, upevněnými za opěrnými trámy. Rector se natáhl, uchopil cíp plátna a zamnul je mezi prsty.

„Máš rukavice?“ zeptal se Číňan. „Potřebuješ je.“

„Nějaké mám,“ zalhal. „Za chvíli si je natáhnu.“

„Plyn ti spálí kůži.“

„Já vím.“ Zástěnu tvořilo několik vrstev pytloviny napuštěné voskem nebo dehtem, aby nepropouštěla vodu a plyn. Byla na omak voskovitá a nepříjemná jako pokožka vychladlé mrtvoly. „Dobrý způsob jak zakrýt vaše dílo.“

„Funguje to dobře,“ poznamenal běloch. A jako kdyby ho zmínka o skrývání pobídla, zakryl část čočky lucerny a stáhl knot, takže plošinu ozařovala jen tlumeným světlem. „Do těchtohle míst nikdo moc nechodí. Aspoň zatím.“

Rector měl spoustu otázek, ale jen jedna byla naléhavá. „Takže když projdu tou dírou, co potom? Jsou tam nějaké schody?“

Čínan se zasmál a běloch zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Půjdeš po provizorním schodišti. Není moc široké a kvůli plynu to na něm klouže, znáš to, tak dávej pozor. Můžeš jít doprava nebo doleva. Obě ramena končí u žebříků a na střeších. Doprava se dostaneš blíž k nádraží. Doleva půjdeš k teritoriu mrtváků. Jsou to běloši, ale žijí jinak než my.“

„To je dobře, nebo špatně?“

„Přijde na to. Dodržují nějaké zákony a o šťávu se moc nestarají. Většinou nás nechávají na pokoji a my necháváme je. Funguje to, ale držíme si navzájem odstup. Tys nikdy nebyl uvnitř, co?“

„Ne, pane. Vevnitř jsem ještě nebyl.“

„Ale o hnilobcích víš, ne?“

„Jo.“

„Máš revolver nebo tak něco?“

„Ano, pane, ve vaku,“ zalhal ještě jednou. „Vytáhnu ho, jakmile budu uvnitř a nebudu se muset držet oběma rukama.“ S těmi slovy znovu zavázal svůj improvizovaný vak a přehodil si ho přes rameno. Sklenice nakládaček se mu zarývala do ledvin a bochník chleba tlačil mezi lopatky. Bylo to sice nepohodlné, ale aspoň nemusel vak držet v ruce.

Žádný z mužů nekomentoval, že si ještě stále nenatáhl rukavice.

„Myslím, že jsem připravený,“ řekl Rector. Byl stále natolik nabuzený, že tomu věřil a nebál se ani z poloviny, jak by měl. „Takže doleva k mrtvákům a doprava k nádraží? Stejně půjdu po lávce až na konec.“

„Pochopils.“

Rector krátce zasalutoval, což mělo vypadat srdnatě, a odsunul zástěnu. Za škvírou se nacházel jiný, páchnoucí, vražedný svět.

Plyn se vyvalil a kroužil kolem jeho hlavy a průzorů masky jako hustý, duchovitý dým. Průzory byly široké a čisté, takže mu poskytovaly dobrý výhled, jen trochu omezený na nejzazších okrajích. Velice brzy se na nich ale začala srážet špinavá, mastná mlha.

Rector si otřel průzory rukávem, usmál se na oba muže, přestože to pod maskou nebylo vidět, a s hlubokým, bolestivým nádechem se protáhl dovnitř.

Na druhé straně, za podpěrami a zástěnou, zprvu Rector bez lucerny neviděl vůbec nic. Chvíli mrkal a uvažoval, jestli by neměl zapálit svíčku. Pak si uvědomil, že slunce právě vychází, i když váhavě a neochotně, takže za chvíli světlo navíc asi stejně nebude potřebovat.

Hustý, šedý šerosvit, který zde nahrazoval svítání, odhaloval jen nezřetelné obrysy zničeného města, ale ten pohled ho stejně ohromil.

Slyšel vyprávět. Všichni slyšeli vyprávět o tom, jak město za zdí hnije a rozkládá se v hustém, jedovatém plynu, který prýští z pukliny v jeho srdci. Chemici říkali, že je z něho pouhá kostra. Většina budov stojí, aspoň z těch, které se nezřítily při zemětřesení po katastrofě *Zemětřasu*. Ale všechno živé teď žije v podzemí.

Zuřivě mrkal, aby lépe viděl. Z šera se zvolna vynořovaly obrysy a tajemné shluky stínů. Vynořovaly se a zase mizely podle proudění a víření hustého vzduchu a jedovatých par.

Pod ním se rozkládal mrtvý Seattle.

Kde se přízračná oblaka nažloutlého vzduchu rozplynula, viděl Rector linie a pravé úhly. Zahlédl povětšinou rozbitá okna, balkony a padací mosty, které okna přes ulice spojovaly. Obrazy mizely, aby se vzápětí objevily jakoby zastřené mlhou hlubokého snu. Celý ten svět za zdí byl podobně neurčitý, v rozkladu, nehybný a zároveň měňavý a tvárný.

Jakkoli se chtěl pohnout dál od tohoto vstupu do hájemství prokletých, Rector nevěděl, kam jít. Štáva pomalu přestávala účinkovat, ztrácela sílu, a on si už nebyl tak jistý impulzivními rozhodnutími, jak tomu bylo časně ráno. Uvědomoval si, že má hlad a že je skoro čas snídaně. Vzpo-

mněl si, že kromě nalezení Zekova těla nemá žádný plán, a i to mu připadalo nějak zmatené.

Kudy se Zeke dostal do města? Odpověď byla jednoduchá. Starou stokou, která se propadla při posledním zemetřesení. Ale kde stoka ústila? Určitě to nebylo poblíž nádraží na King Street. Mělo by to být na opačné straně, v severní části oválu tvořeného zdí.

Měl by jít vlevo.

Ale vpravo jsou přece lidé. Lidé, kteří dělají do šťávy a mohli by mu říct, jak to tady chodí s prodejem a tak.

Mělo by být snazší, možná jednodušší, když je teď Rector dospělý chlap, a mnohem užitečnější napochodovat teď na nádraží a prohlásit, že chce práci a že mu stačí, když mu budou platit šťávou. Někdo ho určitě přijme. Harryho člověk, když nikdo jiný. Může se naučit jak destilovat a vyrábět šťávu, namísto aby ji jen kouřil a prodával. To by bylo v podstatě stejné jako vyučit se řemeslu, no ne?

To by nebylo špatné, podívat se po sobě podobných. Po vyvržencích, chemících, rváčích a násilnících a výrobcích vražedného jedu. I kdyby ho nijak vřele nepřivítali, bude už vědět, jak s nimi vycházet.

Rozprodávat svoji duši kousek po kousku se Rector naučil už dávno. Tak dávno, že byl zázrak, že nějakou duši ještě vůbec má.

Ne. Přijď si pro mě, nebo já si přijdu pro tebe.

Kdepak. Zekův urputný stín se nedá zahnat na dlouho. Šťávou ani ničím jiným. Rector přišel o příliš mnoho spánku, byl příliš vydešený a příliš dlouho ho pronásledoval pocit viny, než aby hodil za hlavu to jediné podstatné, co teď musí udělat. Proto se otočil od směru k nádraží tak prudce, až se celá plošina zachvěla, a natáhl nohu, aby našel první schod.

Bota mu okamžitě sklouzla po slizkém kamenu. Nesjel daleko, ani prudce... aspoň ne tak, aby hrozilo, že se zřítí nějakých dvanáct patnáct metrů dolů na ulici, mezi ty pří-

šerné věci, které se tam plížily. Na samotnou ulici nedohlédl. Těch patnáct metrů mlhy a stíny časného rána halily dno. Aspoň nebylo tak těžké podívat se dolů. Neviděl nic, o co by se mohl zranit. Jen lehounká, chomáčovitá oblaka, která musela být měkčí než polštáře.

Rector tápal po zdi, plísni a slizem, dokud nenašel dost velkou škvíru, které se mohl přidržet. Opatrně a s rozvahou, aby vyrovnal sebe i svůj vak, pokračoval z prvního schodu na druhý a pak na další.

Některé se kývaly. Jiné se viklaly, praskaly a úlomky kamene z nich padaly dolů na ulici.

Když stál nehybně jako socha, zadržoval dech a cítil, jak mu vlhkost kamenů proniká oblečením, slyšel tlumené sténání a úpění, které přicházelo z mnohem menší vzdálenosti, než by mu bylo milé. Nikdy se s hnilobcem nesetkal a chtěl, aby to tak i zůstalo. Bylo ale obtížné udržet zvědavost na uzdě, když nebyl v jejich dosahu. Možná se plynná mlha protrhá, a on uvidí kráčeující mrtvé.

Oni ho tady nahoře stejně neuvidí. Nebo ano?

Rector šel dál, kladl nohu před nohu a opíral se o zeď ramenem, vakem a bokem.

Zatímco šel, snažil si připomenout, kam má vlastně namířeno. Jak že se to tam jmenuje? To místo, kde ústí stoka, kterou se Zeke dostal do města? Sotva přežil víc než hodinu.

Pokud to Rector vůbec někdy věděl, nedokázal si vzpomenout.

Ale sever mu připadal jako správný směr, proto se ho držel. Přemítal o tom, že zajít za mrtváky by také nemuselo být špatné. Mohl by se přeptat, zjistit, jestli někdo neviděl tělo chlapce přibližně jeho věku, nově příchozího, který se nedostal daleko. Někdo by mohl něco vědět. Možná mají nějaké místo, kam ukládají těla. Mrtví přece musejí někam patřit.

Ano. Patří sem.